DOMSTOLENS DOM (Femte Afdeling)

13. juni 2002 *

I sag C-158/00,

Storhertugdømmet Luxembourg ved F. Hoffstetter, som befuldmægtiget, bistået af avocat R. Nothar,

sagsøger,

mod

Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ved P. Oliver og G. Berscheid, som befuldmægtigede, og med valgt adresse i Luxembourg,

sagsøgt,

angående en påstand om delvis annullation af Kommissionens beslutning 2000/216/EF af 1. marts 2000 om at udelukke visse udgifter, som medlemsstaterne har afholdt for Den Europæiske Udviklings- og Garantifond for Landbruget (EUGFL), Garantisektionen, fra EF-finansiering (EFT L 67, s. 37), for så vidt det bestemmes, at udgifter på i alt 56 106 800 LUF, som Storhertugdømmet Luxembourg i regnskabsårene 1996-1998 har afholdt inden for området markafgrøder, udelukkes fra EF-finansiering,

* Processprog: fransk.

har

DOMSTOLEN (Femte Afdeling)

sammensat af afdelingsformanden, P. Jann, og dommerne S. von Bahr (refererende dommer), D.A.O. Edward, A. La Pergola og M. Wathelet,

generaladvokat: A. Tizzano
justitssekretær: R. Grass,

på grundlag af den refererende dommers rapport,

og efter at generaladvokaten har fremsat forslag til afgørelse den 21. februar 2002,

afsagt følgende

Dom

1 Ved stævning indleveret til Domstolens Justitskontor den 27. april 2000 har Storhertugdømmet Luxembourg i medfør af artikel 230, stk. 1, EF anlagt sag med påstand om delvis annullation af Kommissionens beslutning 2000/216/EF af 1. marts 2000 om at udelukke visse udgifter, som medlemsstaterne har afholdt for Den Europæiske Udviklings- og Garantifond for Landbruget (EUGFL), Garantisektionen, fra EF-finansiering (EFT L 67, s. 37), for så vidt det bestemmes, at udgifter på i alt 56 106 800 LUF, som Storhertugdømmet Luxembourg i regnskabsårene 1996-1998 har afholdt inden for området markafgrøder, udelukkes fra EF-finansiering.

Retsforskrifter

2 Rådets forordning (EØF) nr. 729/70 af 21. april 1970 om finansiering af den fælles landbrugspolitik (EFT 1970 I, s. 196), som ændret ved Rådets forordning (EF) nr. 1287/95 af 22. maj 1995 (EFT L 125, s. 1, herefter »forordning nr. 729/70«), bestemmer i artikel 5, stk. 2, litra c), og stk. 3:

»2. Efter høring af Fondskomitéen

[...]

c) træffer Kommissionen beslutning om, hvilke udgifter der skal udelukkes fra den i artikel 2 og 3 omhandlede fællesskabsfinansiering, hvis den konstaterer, at udgifter ikke er afholdt i overensstemmelse med fællesskabsreglerne.

Forud for enhver beslutning om afvisning af finansiering skal de resultater, som Kommissionen når frem til ved sin efterprøvning, samt den pågældende medlemsstats svar foreligge i form af skriftlige meddelelser, hvorefter de to parter forsøger at blive enige om, hvilke konsekvenser der skal drages.

Hvis parterne ikke kan blive enige, kan medlemsstaten anmode om, at der indledes en forligsprocedure inden for en frist på fire måneder; der udarbejdes en rapport om resultaterne af denne procedure, som meddeles Kommissionen og gennemgås af denne, inden der træffes afgørelse om afvisning af finansiering.

Kommissionen anslår de beløb, der skal udelukkes, især på baggrund af det regelstridige forholds omfang. Kommissionen tager i denne forbindelse hensyn til overtrædelsens art og alvor samt den økonomiske skade, der er påført Fællesskabet.

En afvisning af finansiering kan ikke vedrøre udgifter, der er afholdt mere end 24 måneder forud for den dato, hvor Kommissionen skriftligt meddelte den pågældende medlemsstat resultaterne af sin efterforskning. [...]

3. Gennemførelsesbestemmelserne til denne artikel vedtages efter proceduren i artikel 13. Bestemmelserne skal bl.a. vedrøre attesteringen af regnskaberne som omhandlet i stk. 1 samt procedurerne for beslutningerne som omhandlet i stk. 2.«

3 Kommissionens forordning (EF) nr. 1663/95 af 7. juli 1995 om gennemførelsesbestemmelser til Rådets forordning (EØF) nr. 729/70 for så vidt angår proceduren for regnskabsafslutning for EUGFL, Garantisektionen (EFT L 158, s. 6), bestemmer i artikel 8, stk. 1 og 2:

»1. Når Kommissionen som følge af en undersøgelse finder, at udgifterne ikke er afholdt efter EF-reglerne, meddeler den den pågældende medlemsstat sine resultater og de korrigerende foranstaltninger, der skal træffes for at sikre, at reglerne fremtidig overholdes, og giver en vurdering af eventuelle udgifter, som den påtænker at udelukke i henhold til artikel 5, stk. 2, litra c), i forordning (EØF) nr. 729/70. Meddelelsen skal indeholde en henvisning til nærværende forordning. Medlemsstaten skal afgive svar inden for to måneder, og Kommissionen kan ændre sit standpunkt under hensyn hertil. I behørigt begrundede tilfælde kan Kommissionen forlænge besvarelsesfristen.

Efter udløbet af den til besvarelsen afsatte periode indleder Kommissionen en bilateral drøftelse, og de to parter søger at nå frem til en aftale om de foranstaltninger, der skal træffes. Kommissionen underretter derefter officielt medlemsstaten om sine konklusioner under henvisning til Kommissionens beslutning 94/442/EF [...]

2. De beslutninger, der omhandles i artikel 5, stk. 2, litra c), i forordning (EØF) nr. 729/70, træffes efter gennemgang af en eventuel rapport, som er udarbejdet af forligsorganet i henhold til Kommissionens beslutning 94/442/EF.«

4 Ved Kommissionens beslutning 94/442/EF af 1. juli 1994 om indførelse af en forligsprocedure i forbindelse med regnskabsafslutningen for Den Europæiske Udviklings- og Garantifond for Landbruget (EUGFL), Garantisektionen (EFT L 182, s. 45), er der oprettet et forligsorgan, der mægler i forbindelse med regnskabsafslutningen for EUGFL. Artikel 1, stk. 2, litra a), i denne beslutning har følgende ordlyd: »organets holdning foregriber ikke Kommissionens endelige beslutning om regnskabsafslutningen«.

5 Kommissionens retningslinjer for faste korrektioner er fastlagt i dokument VI/5330/97 af 23. december 1997 (herefter »dokument VI/5330/97«).

6 Kommissionen skelner heri mellem to kontrolkategorier:

»— Hovedkontroller er fysiske og administrative tjek, der er nødvendige for at efterprøve væsentlige forhold, især en ansøgnings berettigelse, mængden og kvalitetskravene inklusive overholdelse af tidsfrister, høstkrav, forpligtelses-

perioder osv. De foretages på stedet, og ved krydsrevision af uafhængige data såsom matrikelbøger.

— Støttekontroller er administrative operationer, der er nødvendige for korrekt at behandle ansøgninger, såsom efterprøvning af overholdelse af frister for indgivelse af ansøgninger, afsløring af dobbeltansøgninger om den samme støtte, risikoanalyse, pålæggelse af sanktioner og passende tilsyn med procedurerne.«

7 I henhold til dokument VI/5330/97 anvender Kommissionen følgende faste korrektionssatser:

»Når en eller flere hovedkontroller ikke foretages eller foretages så dårligt eller så sjældent, at de er ineffektive med hensyn til at fastslå en ansøgnings retmæssighed eller forebygge uregelmæssigheder, er en korrektion på 10% berettiget, da det med rimelighed kan konkluderes, at der var en høj risiko for udbredt tab for EUGFL.

Når alle hovedkontroller foretages, men ikke i det antal og med den hyppighed og den grundighed, der er krævet i forordningerne, er en korrektion på 5% berettiget, da det med rimelighed kan konkluderes, at de ikke giver tilstrækkelig sikkerhed for ansøgningernes retmæssighed, og at risikoen for EUGFL var betydelig.

Når en medlemsstat har foretaget hovedkontrollerne på passende vis, men helt har undladt en eller flere støttekontroller, er en korrektion på 2% berettiget i betragtning af den lavere risiko for EUGFL og overtrædelsens mindre omfang.«

Den omhandlede procedure for regnskabsafslutning

8 Kommissionens tjenestegrene gennemførte fra den 5. til den 7. december 1995 et kontrolbesøg i Luxembourg vedrørende betalingerne i forbindelse med ordningen for støtte til producenter af visse markafgrøder. Denne revision behandlede produktionsårene 1993/1994 og 1994/1995.

9 Kommissionen meddelte ved skrivelse af 13. februar 1996 (herefter »skrivelse af 13. februar 1996«) de luxembourgske myndigheder resultaterne af disse kontroller og anmodede om, at de luxembourgske myndigheder afgav deres svar og fremsatte deres eventuelle bemærkninger inden for en frist på seks uger.

10 Kommissionens tjenestegrene gennemførte et nyt kontrolbesøg fra den 24. til den 26. juni 1997. Formålet med dette kontrolbesøg var at undersøge betalinger i henhold til ordningen for markafgrøder for produktionsårene 1995/1996 og 1996/1997.

11 Kommissionen meddelte ved skrivelse af 26. maj 1998 (herefter »skrivelse af 26. maj 1998«) de luxembourgske myndigheder resultatet af denne kontrol, idet den udtrykkeligt henviste til forordning nr. 1663/95, og anmodede om, at de luxembourgske myndigheder afgav deres svar inden for en frist på to måneder.

12 Storhertugdømmet Luxembourg anmodede ved skrivelse af 3. august 1999 om, at der indledtes en forligsprocedure som omhandlet i beslutning 94/442, hvorefter forligsorganet den 12. januar 2000 gav udtryk for sin opfattelse. Forligsorganet anførte, at de mangler ved det luxembourgske kontrolsystem, som Kommis-

sionens tjenestegrene havde afsløret, var åbenlyse. Det bemærkede imidlertid, at der var gjort fremskridt siden det første kontrolbesøg i 1995, og opfordrede Kommissionen til at undersøge, om den faste korrektionssats på 5%, som Kommissionen havde foreslået, skulle finde anvendelse på hele perioden.

13 Kommissionen vedtog den 1. marts 2000 beslutning 2000/216, der er genstanden for denne sag. Kommissionen bekræftede ved denne beslutning, at en fast korrektion på 5% skulle finde anvendelse på samtlige de undersøgte udgifter.

Første anbringende om tilsidesættelse af forordning nr. 729/70

14 Den luxembourgske regering har med det første anbringende, der er anført til støtte for påstanden om delvis annullation af beslutning 2000/216, gjort gældende, at afvisningen af finansiering af udgifter, der er afholdt før den 26. maj 1996 — dvs. mere end 24 måneder før skrivelsen af 26. maj 1998 — er i strid med bestemmelserne i artikel 5, stk. 2, litra c), i forordning nr. 729/70. De udgifter, der af denne grund ikke kunne være afvist, udgør et beløb på 17 939 235 LUF.

15 Den luxembourgske regering har anført, at skrivelsen af 26. maj 1998 må være udgangspunktet for den frist på 24 måneder, der er fastsat i artikel 5, stk. 2, litra c), i forordning nr. 729/70, eftersom det alene er denne skrivelse, der i overensstemmelse med bestemmelserne i artikel 8 i forordning nr. 1663/95 henviser til sidstnævnte forordning.

16 Den luxembourgske regering har gjort gældende, at skrivelsen af 13. februar 1996 ikke blot mangler en henvisning til forordning nr. 1663/95, men heller ikke indeholder nogen vurdering af, hvilke udgifter Kommissionen havde til hensigt at

udelukke fra finansiering, og at de luxembourgske myndigheder kun havde seks uger til at fremsætte bemærkninger. Det følger heraf, at denne skrivelse ikke er en skrivelse, der er afsendt i medfør af artikel 8 i forordning nr. 1663/95. Ved at tilsidesætte de processuelle regler, der er fastsat i denne forordning, har Kommissionen ignoreret nogle væsentlige formkrav og skadet retten til kontradiktion.

17 Kommissionen har anfægtet det første anbringende, der er gjort gældende af den luxembourgske regering. Kommissionen har erkendt, at skrivelsen af 13. februar 1996 ikke udtrykkeligt henviser til forordning nr. 1663/95, men har gjort gældende, at skrivelsen, ligesom skrivelsen af 26. maj 1998, er afsendt i medfør af artikel 8 i forordning nr. 1663/95, og at Kommissionen derfor ikke har tilsidesat den frist på 24 måneder, der er omhandlet i artikel 8 i forordning nr. 1663/95.

18 Ifølge Kommissionen er det ikke en væsentlig garanti for en medlemsstat, til hvilken en sådan meddelelse stiles, at meddelelsen udtrykkeligt nævner forordning nr. 1663/95, og dette forhold har således ikke karakter af et væsentlig formkrav.

19 Kommissionen har også gjort gældende, at den pågældende procedures karakter klart fremgår af rubrikken »angående« i skrivelsen af 13. februar 1996, og at den rapport, der var vedlagt som bilag til skrivelsen, indeholder en præcis beskrivelse af de mangler, som Kommissionen havde fundet vedrørende den kontrol, der blev gennemført i Luxembourg i den omhandlede periode. Det følger heraf efter Kommissionens opfattelse, at Storhertugdømmet Luxembourg ikke havde kunnet misforstå den procedure, der var i gang. Kommissionen har tilføjet, at det fremgår af forløbet af denne procedure, at medlemsstaten havde forstået de konsekvenser, der var forbundet med proceduren, og at medlemsstatens ret til kontradiktion ikke blev skadet.

20 Kommissionen har, for så vidt angår det forhold, at skrivelsen af 13. februar 1996 mangler en præcis beskrivelse af de omhandlede udgifter, anført, at der ikke kræves talmæssige angivelser i henhold til forordning nr. 1663/95, og at en meget

præcis vurdering ikke blot ville være teknisk besværlig, men også ubelejlig på dette trin af proceduren. Desuden kunne den luxembourgske regering selv — ved at læse kontrolrapporten — vurdere de omhandlede udgifter og hvilken risiko der var forbundet hermed, idet den burde kende de korrektionssatser, der finder anvendelse.

21 Kommissionen har, for så vidt angår den frist på seks uger, der i stedet for den frist på to måneder, som er omhandlet i artikel 8 i forordning nr. 1663/95, var fastsat for besvarelse af skrivelsen, anført, at der er tale om en almindelig administrativ fejl, der ikke kunne medføre, at skrivelsen ikke er en skrivelse i forhold til nævnte artikel. Denne frist har endvidere ikke kunnet skade den luxembourgske regering, for så vidt denne i realiteten har haft to måneder til at svare.

Domstolens bemærkninger

22 Det bemærkes, at artikel 5, stk. 2, litra c), femte afsnit, i forordning nr. 729/70 bestemmer, at en afvisning af finansiering ikke må vedrøre udgifter, der er afholdt mere end 24 måneder forud for den dato, hvor Kommissionen skriftligt meddelte den pågældende medlemsstat resultaterne af den kontrol, den har gennemført.

23 Gennemførelsesbestemmelserne til forordning nr. 729/70, navnlig procedurerne for beslutninger om afvisning af finansiering, der er omhandlet i artikel 5, stk. 2, litra c), i forordning nr. 729/70, er fastlagt i forordning nr. 1663/95. Domstolen har således fastslået, at artikel 8, stk. 1, første afsnit, i forordning nr. 1663/95 indeholder en præcisering af, hvad den skriftlige meddelelse, hvori Kommissionen meddeler medlemsstaterne resultatet af sine kontroller, skal indeholde (jf. dom af 24.1.2002, sag C-170/00, Finland mod Kommissionen, endnu ikke trykt i Samling af Afgørelser, præmis 26). Meddelelsen skal i henhold til denne artikel

angive de korrigerende foranstaltninger, der skal træffes for at sikre, at de pågældende regler fremtidig overholdes, indeholde en vurdering af eventuelle udgifter, som Kommissionen påtænker at udelukke, og henvise til forordning nr. 1663/95. Medlemsstaterne skal have to måneder til at besvare meddelelsen.

24 Det følger af fast retspraksis, at Kommissionen i sine relationer til medlemsstaterne er forpligtet til at overholde de betingelser, som den i gennemførelsesforordninger har pålagt sig selv (jf. dommen i sagen Finland mod Kommissionen, præmis 34). Manglende overholdelse af disse betingelser kan nemlig — afhængig af grovheden — medføre, at de proceduremæssige garantier gøres illusoriske, som medlemsstaterne har i henhold til artikel 5, stk. 2, litra c), i forordning nr. 729/70, hvori der er fastsat en tidsbegrænsning for, hvilke udgifter der kan afvises fra EUGFL-finansiering.

25 Det skal derfor undersøges, i hvilket omfang skrivelsen af 13. februar 1996 opfylder de betingelser, der er fastsat i artikel 8, stk. 1, i forordning nr. 1663/95.

26 Det fremgår af sagsakterne, at skrivelsen af 13. februar 1996 ikke opfylder tre af de betingelser, der er fastsat i artikel 8, stk. 1, i forordning nr. 1663/95, nærmere bestemt henvisningen til den nævnte forordning, vurderingen af de udgifter, der skal udelukkes fra EF-finansiering, og fastsættelsen af en svarfrist på to måneder. Skrivelsen indeholder således ikke nogen henvisning til nævnte forordning eller nogen vurdering af de udgifter, der eventuelt skal gøres til genstand for en afvisning af finansiering, og den fastsætter en svarfrist på seks uger.

27 Det må derfor fastslås, at Kommissionen ved disse tre uregelmæssigheder på væsentlig vis har tilsidesat de regler, der er fastsat i artikel 8, stk. 1, i forordning nr. 1663/95, og har skadet den proceduremæssige garanti, som medlemsstaterne har i medfør af artikel 5, stk. 2, litra c), femte afsnit, i forordning nr. 729/70.

Skrivelsen af 13. februar 1996 kan derfor ikke udgøre en skrivelse i medfør af artikel 8 i forordning nr. 1663/95 eller være udgangspunkt for den frist på 24 måneder, der fremgår af forordning nr. 729/70.

28 Det første anbringende, der er gjort gældende af den luxembourgske regering, skal derfor tages til følge.

Andet anbringende om en fejlagtig begrundelse og et åbenbart urigtigt skøn

29 Den luxembourgske regering har med sit andet anbringende gjort gældende, at begrundelsen for beslutning 2000/216 er fejlagtig, for så vidt den ikke tager højde for det bevismateriale, som den luxembourgske regering har fremlagt med henblik på, at de finansielle følger af de konstaterede uregelmæssigheder vurderes i rette omfang. Kommissionen har således foretaget et åbenbart urigtigt skøn. Den luxembourgske regering har navnlig anfægtet Kommissionens konklusioner om forskellige forhold vedrørende uregelmæssigheder, der er begået af de luxembourgske myndigheder under den administrative kontrol af sager og under kontrollen på stedet.

30 Den luxembourgske regering har erkendt, at der, for så vidt angår den administrative kontrol, er begået fejl i to sager. Den har også erkendt, at den i begyndelsen af produktionsåret 1995/1996 ikke var i besiddelse af den nødvendige informationsteknologi til at gennemføre den krydskontrol, der var krævet i henhold til fællesskabsreglerne, og at der ligeledes var problemer hermed i de efterfølgende produktionsår. Den luxembourgske regering har endvidere erkendt, at udveksling af oplysninger med de tilstødende lande kun er gennemført fra 1998, og at sanktioner med tilbagevirkende kraft kun er blevet håndhævet fra 1999. Den har imidlertid gjort gældende, at disse mangler ikke har haft væsentlige finansielle følger, og har bestridt den konklusion, som Kommissionen er nået til, nemlig at den administrative kontrol stadig ikke er pålidelig.

31 Den luxembourgske regering har vedrørende kontrollen på stedet gjort gældende, at de nationale myndigheder, i modsætning til hvad Kommissionen har anført, gennemførte en risikoanalyse med henblik på at udvælge, hvilke bedrifter der skulle gøres til genstand for kontrol. Den har erkendt, at der har været mangler ved nogle besøg på stedet, men har anført, at størstedelen af besøgene — nemlig mere end 95% — er gennemført korrekt. Kommissionen har baseret sig på to kontrolbesøg, der blev gennemført i 1995 og 1997, og som kun vedrørte to af de fire regionale kontorer i Storhertugdømmet.

32 Den luxembourgske regering har endvidere anført, at antallet af kontroller på stedet er øget i passende omfang. Den påståede manglende klarhed i kontrolrapporterne har i praksis ikke forvoldt nogen problemer, idet det har været muligt for de medarbejdere, der står for den administrative kontrol, at udbede sig forklaringer fra de medarbejdere, der har foretaget kontrollen på stedet.

33 Den luxembourgske regering har desuden anført, at der kun har været et lille antal tilfælde af manglende kontrol på stedet, og at kontrollen på stedet kun i to tilfælde er blevet udført på mindre end 30% af markerne.

34 Den luxembourgske regering har generelt fremhævet de fremskridt, der er gjort i kvaliteten af dens kontroller, og den indsats, som myndighederne vedbliver at yde.

35 Kommissionen har gjort gældende, at det fremgår af den luxembourgske regerings argumentation, at den ikke bestrider størstedelen af de forhold, som Kommissionen bebrejder den for. Regeringen søger i det væsentlige at minimere virkningen af den kritik, den er blevet forelagt.

36 Kommissionen har vedrørende den administrative kontrol bemærket, at der har været mangler som følge af problemerne med informationsteknologien i produktionsåret 1995/1996, og at ikke alle uregelmæssigheder — til trods for visse forbedringer — var fjernet i produktionsåret 1997/1998.

37 Kommissionen har vedrørende kontrollen på stedet og med henvisning til den ordning med faste korrektioner, der er fastsat i dokument VI/5330/97, anført, at korrektionen vedrører hovedkontroller, hvor en mangel i sig selv kan begrunde anvendelsen af korrektionssatsen på 5%.

38 Kommissionen har bestridt den luxembourgske regerings udsagn om, at myndighederne gennemførte en tilstrækkelig risikoanalyse med henblik på at afgøre, hvilke marker der skulle kontrolleres. Kommissionen har vedrørende kvaliteten af kontrollen på stedet gjort gældende, at det kontrolbesøg, der blev gennemført i 1995, fremviste svagheder i det luxembourgske kontrolsystem, og at de mangler, der blev fundet, ligeledes blev konstateret ved kontrolbesøget i 1997. Kommissionen er af den opfattelse, at disse forhold modsiger den luxembourgske regerings argument om, at størstedelen af kontrollen — over 95% — var gennemført korrekt.

39 Kommissionen har fastholdt, at antallet af kontroller ikke blev øget tilstrækkeligt, efter at der blev afsløret betydelige uregelmæssigheder, hvilket var i strid med artikel 6, stk. 3, i Kommissionens forordning (EØF) nr. 3887/92 af 23. december 1992 om gennemførelsesbestemmelser for det integrerede system for forvaltning og kontrol af visse EF-støtteordninger (EFT L 391, s. 36). Den luxembourgske regerings argument om midler til afhjælpning af den manglende klarhed i

kontrolrapporterne — nemlig uformelle kontakter mellem medarbejderne — bør forkastes.

40 Kommissionen har bestridt den luxembourgske regerings erklæring om, at de to kontorer, der var omfattet af Kommissionens kontrolbesøg, ikke var repræsentative, idet den har understreget, at de to kontorer dækkede halvdelen af territoriet.

41 Kommissionen har desuden bemærket, at den luxembourgske regering har nævnt forskellige forbedringer, der er blevet gennemført inden for rammerne af disse kontroller, men har gjort gældende, at disse forbedringer var utilstrækkelige i de regnskabsår, der er omfattet af denne sag.

Domstolens bemærkninger

42 Det bemærkes, at den luxembourgske regering ikke har bestridt størstedelen af de mangler, som Kommissionens tjenestegrene har konstateret vedrørende både den administrative kontrol og kontrollen på stedet. Gennemgangen af sagen har endvidere ikke afsløret, at Kommissionen har foretaget et åbenbart urigtigt skøn ved vedtagelsen af beslutning 2000/216, og de begrundelser, som Kommissionen har gjort gældende for beslutningen, forekommer derfor tilstrækkelige.

43 Følgelig må det andet anbringende forkastes.

Tredje anbringende om tilsidesættelse af de retningslinjer, der er fastsat i dokument VI/5330/97, og af proportionalitetsprincippet

44 Den luxembourgske regering har med sit tredje anbringende gjort gældende, at Kommissionen ved fastsættelsen af korrektionssatsen med urette ikke har taget højde for den formildende omstændighed, at de luxembourgske myndigheder har gennemført betydelige forbedringer siden 1996, hvilket forligsorganet i øvrigt har anerkendt.

45 Kommissionens standpunkt var i strid med de retningslinjer, der fremgår af dokument VI/5330/97, og anvendelsen af en korrektionssats på 5% var fuldstændig uforholdsmæssig over for risikoen for EUGFL, der i realiteten var ikke-eksisterende.

46 Kommissionen har gjort gældende, at de kontrolbesøg, der blev gennemført i december 1995 og juni 1997, har afsløret alvorlige mangler, der endnu forelå i midten af 1997, så at de forbedringer, der blev konstateret, ikke var tilstrækkelige til at begrunde en nedsættelse af korrektionen for 1997.

47 Kommissionen har ligeledes gjort gældende, at risikoen for EUGFL er åbenlys, når der er mangler ved den kontrol, som de nationale myndigheder gennemfører. Hvis antallet af uregelmæssigheder, der begås af de erhvervsdrivende, ikke præcist kan fastslås, må der anvendes en fast korrektion. For så vidt angår argumentet om, at EUGFL ikke har lidt noget tab, idet de luxembourgske myndigheder har truffet korrigerende foranstaltninger, har Kommissionen gjort gældende, at det er tilstrækkeligt at erindre, at disse korrigerende foranstaltninger var mangelfulde, og at de blev truffet efter fristens udløb.

48 Kommissionen har yderligere anført, at forligsorganets konklusion har bekræftet manglerne ved det luxembourgske kontrolsystem. Organet nøjedes med at foreslå, at Kommissionen genovervejede, om satsen på 5% skulle anvendes for hele perioden. Kommissionen har anført, at den ikke er bundet af forligsorganets indstilling.

Domstolens bemærkninger

49 Den luxembourgske regering har med sit anbringende anfægtet den faste korrektionssats på 5%, der i beslutning 2000/216 anvendes på de udgifter, som Storhertugdømmet Luxembourg har afholdt inden for sektoren for markafgrøder.

50 Det følger af gennemgangen af sagen, at en stor del af de uregelmæssigheder, som Kommissionen har konstateret, ikke er bestridt af den luxembourgske regering. Forligsorganet har endvidere, som Kommissionen har anført, bekræftet de mangler, som Kommissionens tjenestegrene har konstateret, for så vidt angår den kontrol, som de luxembourgske myndigheder har gennemført. Hvad angår forligsorganets forslag til Kommissionen om, at den skulle genoverveje korrektionssatsen på 5%, skal det bemærkes, at Kommissionen i henhold til artikel 1, stk. 2, litra a), i beslutning 94/442 ikke er bundet af forligsorganets holdning.

51 Det må på grundlag af omfanget af de konstaterede uregelmæssigheder — navnlig vedrørende kontrollerne på stedet — fastslås, at de kan begrunde en korrektion på 5%.

52 Følgelig må det tredje anbringende forkastes.

53 Beslutning 2000/216 bør herefter annulleres, for så vidt som den udelukker udgifter, som Storhertugdømmet Luxembourg før den 26. maj 1996 har afholdt inden for sektoren for markafgrøder, fra EF-finansiering. I øvrigt bør Kommissionen frifindes.

Sagens omkostninger

54 I henhold til procesreglementets artikel 69, stk. 2, pålægges det den tabende part at betale sagens omkostninger, hvis der er nedlagt påstand herom. I henhold til artikel 69, stk. 3, kan Domstolen dog fordele sagens omkostninger eller bestemme, at hver part skal bære sine egne omkostninger, hvis hver af parterne henholdsvis taber eller vinder på et eller flere punkter. Da hver part i denne sag delvis har tabt sagen, bør det bestemmes, at de hver bærer deres egne omkostninger.

På grundlag af disse præmisser

udtaler og bestemmer

DOMSTOLEN (Femte Afdeling)

1) **Kommissionens beslutning 2000/216/EF af 1. marts 2000 om at udelukke visse udgifter, som medlemsstaterne har afholdt for Den Europæiske**

Udviklings- og Garantifond for Landbruget (EUGFL), Garantisektionen, fra EF-finansiering, annulleres, for så vidt som den udelukker udgifter, som Storhertugdømmet Luxembourg før den 26. maj 1996 har afholdt inden for sektoren for markafgrøder, fra EF-finansiering.

2) I øvrigt frifindes Kommissionen.

3) Hver part bærer sine egne omkostninger.

Jann von Bahr Edward

La Pergola Wathelet

Afsagt i offentligt retsmøde i Luxembourg den 13. juni 2002.

R. Grass P. Jann

Justitssekretær Formand for Femte Afdeling